

אלעד אבוגני

1982-2002

A full-page photograph of a soldier in a desert environment. The soldier is wearing a keffiyeh, a military vest, and a rifle. He is looking towards the right. The background shows a hilly, arid landscape under a clear sky.

אלעד
אבוגי

1982-2002

אלבום זה מוקדש לזכרו של סמ"ל אלעד אבוגני
ז"ל

בן עשרים בנופלו.

אלעד נפל בעת מילוי תפקידו כלוחם חי"ר
בסיירת חרוב,
בעת פעולה מבצעית סמוך ליישוב שבי שומרון,
במחסום בצומת קוצ'ין.

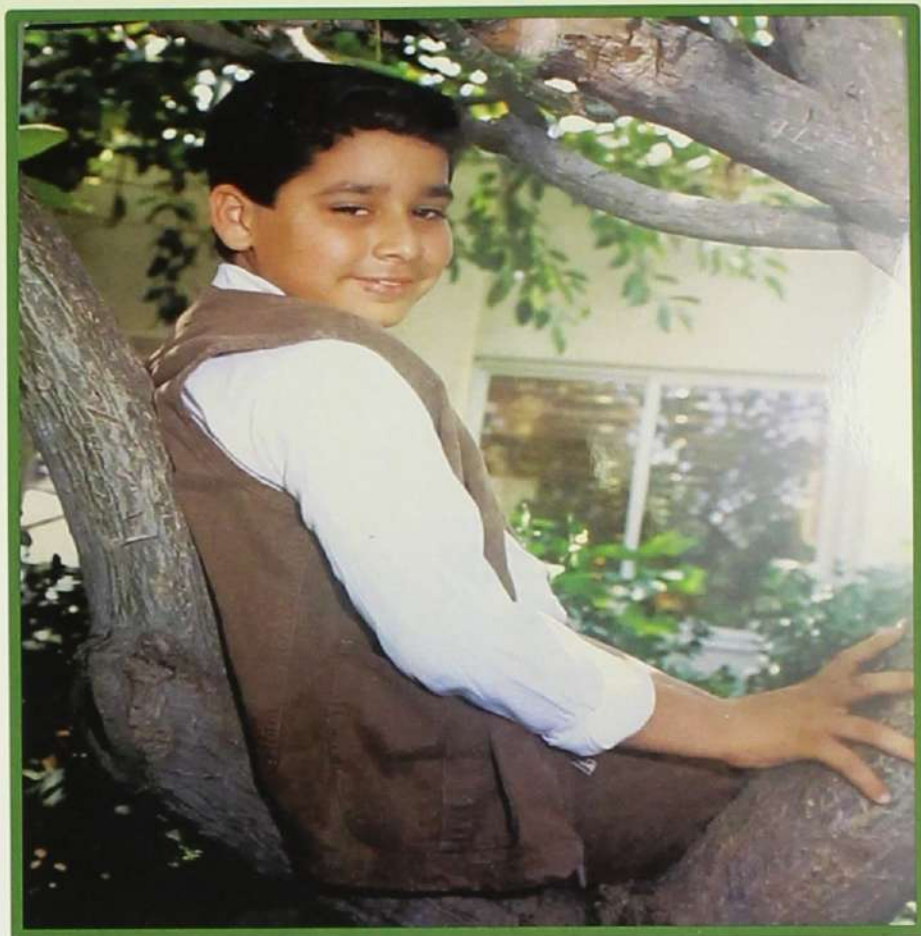

נולד ביום ד' באב

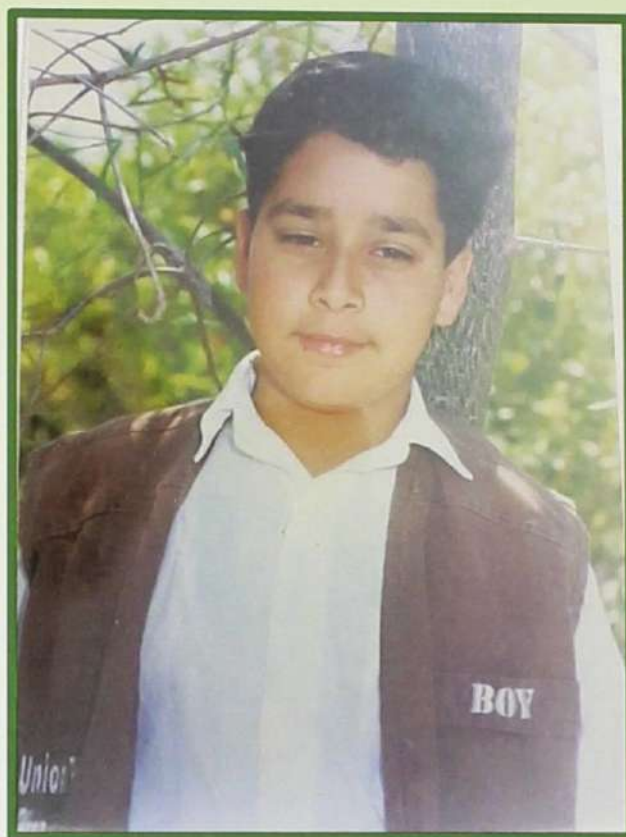
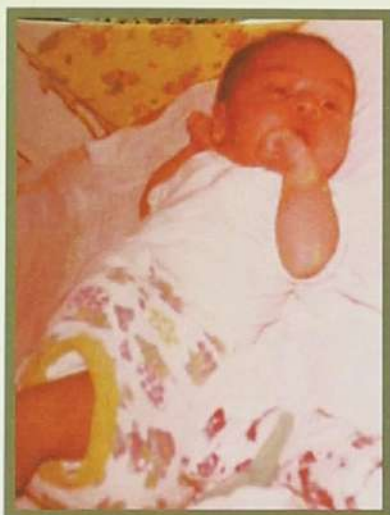
תשמ"ב 24.7.1982

נפל ביום ב' בשבט

תשס"ב 14.1.2002

ילדות

אלעד נולד ב- ד' באב תשמ"ב
בטבריה.

בנם של מירי ואבי אבוגני.

אחיהם הקטן של סיגל מיקי ובני.
אלעד קיבל את שמו משום שאמו
מירי

אהבה את הביטוי "אלוקים לעד".

"בשבילך –

הירח אצלו בידיים.

בשבילו – בשמיים.

אוהבת אותו,

מוכנה להיות בשבילו...

חזקה בשבילו,

חלשה להיות בשבילו .

שייתן לך קצת זמן – את אומרת.

תשתני – את אומרת."

אלעד היה בוגר מהיכולת של בני גילו
וחברותי.

אמו של אלעד תמיד אמרה לגנות "אני
שרופה על הילד!" –

מכיוון שאלעד בן זקונים היה ותמיד
יושאר "התינוק של אימא".

תמיד אפשר היה להבחין עד כמה אהב
לשחק

עם חבריו והתיידד עם כל ילדי הגן.
כזה היה אלעד שמח חברותי וילד
מקסים!

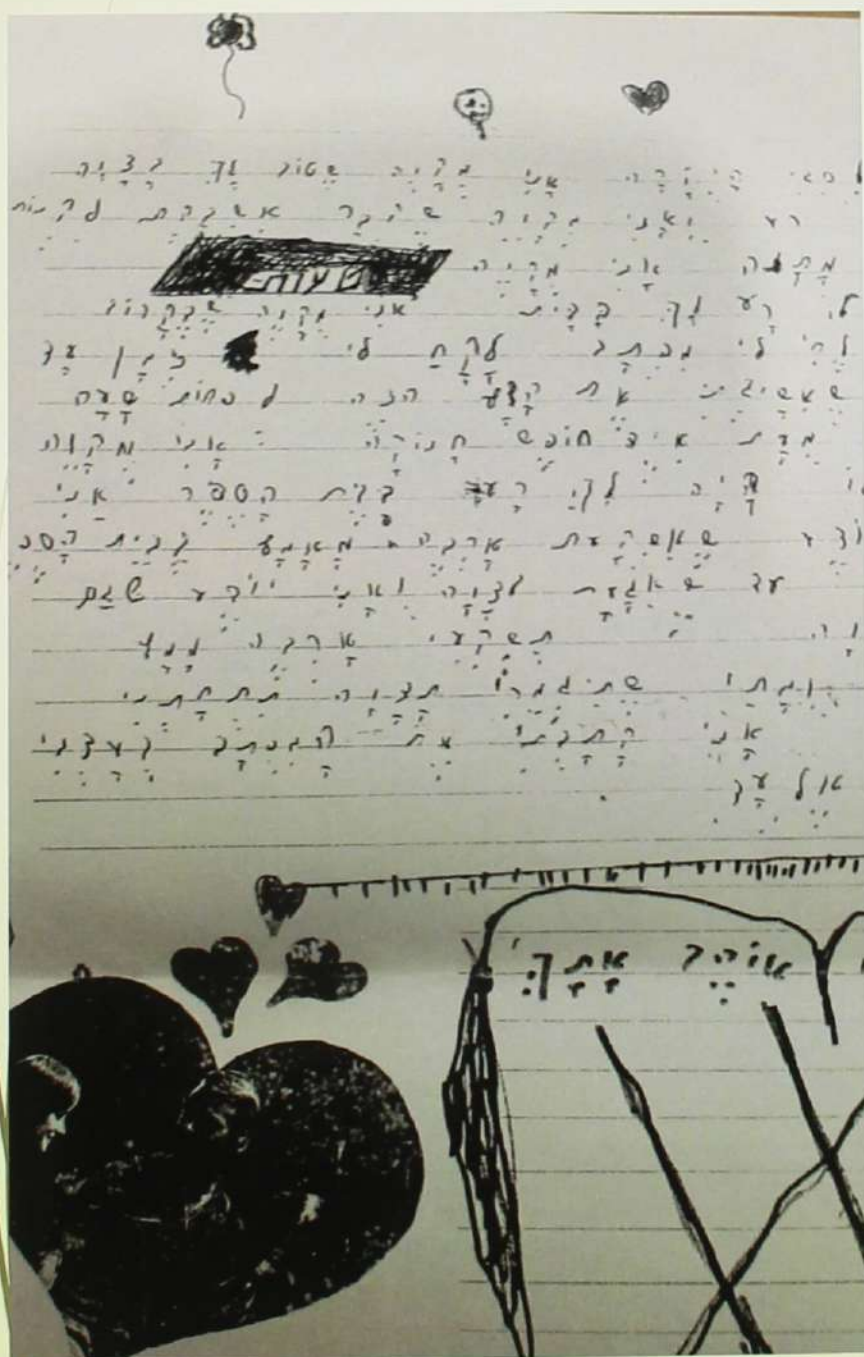

אלעד קיבל את כל תשומת הלב והאהבה
מאחיו הבוגרים ממנו בתשע שנים ויותר.
אך גם ידע להחזיר המון אהבה ושמחה
תמיד שעשה את כל שומעיו בהברקות
היוצאות מפיו.

כשהיה בכיתה א' כתב אלעד
מכתב לאחותי סיגל שהייתה
בטירונות עבאית

מירי, אמו של אלעד מספרת כי התחתנה בגיל צעיר. וכאשר נולדו ילדיה הראשונים, לא ידעה מה היא הדרך הנכונה לגדלם.

עם השנים צברה ניסיון וכשאלעד נולד היא כבר הפכה ל"מקצוענית". לדבריה, "גידלתי את אלעד לפי הספר, היה לי את כל הזמן בשבילו כי כולם כבר גדלו והיו במסגרות ובאותה תקופה לא עבדתי מחוץ לבית. עיסוקי העיקריים היו בגידולו של אלעד. היה לי את כל הזמן שבעולם בשבילו, להקדיש לו ..."

אלעד, כבר בשנותיו הראשונות לחייו, הפגין אהבה לכל משפחתו.

הקשר שלו עם אמו היה קשר מיוחד שקשה להמחיש במילים.

סיפור אחד מבין רבים שמסביר את היחס והקשר המיוחד שנרקם בינו לבין אמו, מספר כי כאשר אלעד היה בגיל שלוש, הוא רצה לשמח את אמו, וקנה לה מתנה

לכבוד יום הנישואים. האירוע המרגש הזה, חקוק בזיכרונה של המשפחה עד היום...

"עברו שנים, נפרדת ממנו מזמן.
בדרך הבנת, שלאהוב זה מתחיל מכאן
מהלב שלך אלייך, וממך לכולם.

בשבילך הירח נמצא בשמיים,
בשבילך הירח נמצא בשמיים,
לא אצלו בידיים.

יום וליל שוב שואל: למה אלוהים,

קטפת ילד רך מתוך החיים?

פרח הוא היה לא הספיק לגדול

איך התנפצו חלומות, איך נגמר הכל.

יום וליל שוב שואל: למה אלוהים?

הגורל התאכזר ללא רחמים.

עוד יום כך עובר והוא לא חוזר,

אך, בלעדיו החיים לא שווים יותר.

היו לו חלומות שהוא לא הגשים,

היו לו חברים שעוד אוהבים.

בחדר בביתו כבר האור כבה,

ובלב ערפל לא נותרה תקווה."

אלעד עם
אביו ואחיו

אלעד באירוע משפחתי

אלעד
בבר המצווה שלו...

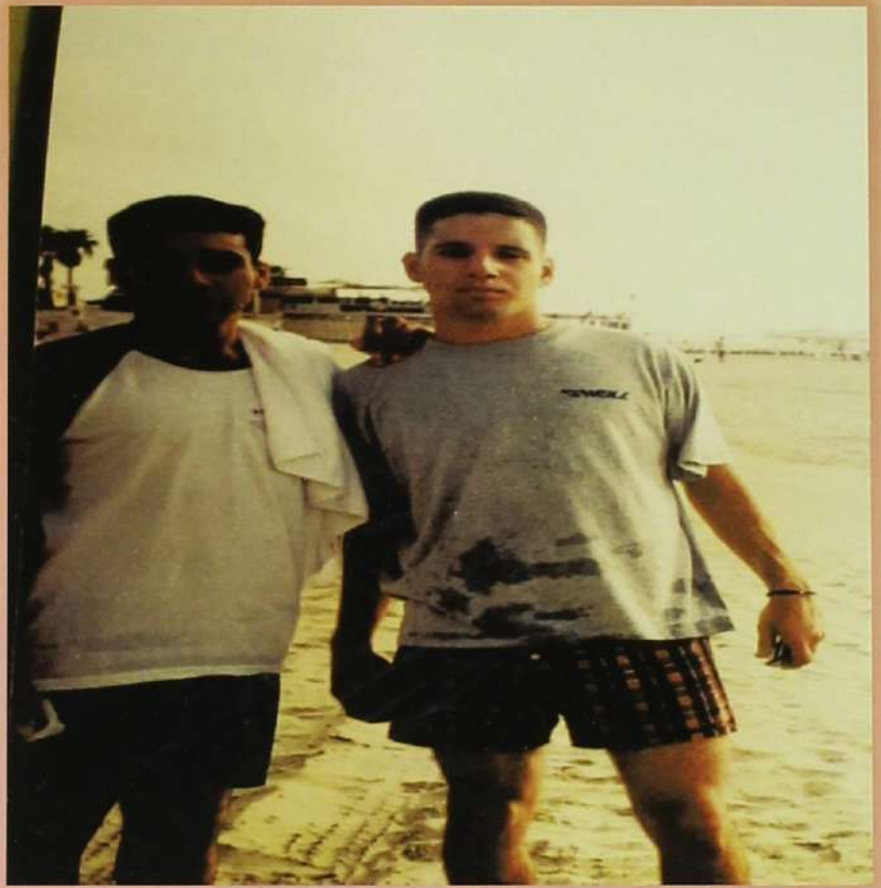

"הבן יקיר לי אפרים
אם ילד שעשעים.
כי מדי דברי בו -
זכר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד.
על כן הָמוּ מֵעַי לוֹ, רִחוּם
אֶרְוָמוֹ נָאם ה'
(ירמיהו ל"א)

טיול בר המצווה
 בגיל שלוש עשרה נסע אלעד עם המשפחה
 לטיול בר מצווה. הם ביקרו בחופש הגדול
 במשך חודש ימים באטלנטיק סיטי,
 בניו יורק, בבולטימור, במוזאון החלל
 ובירודיסני, שם ביקרו בגלגל הענק וברכבת
 ההרים.

תקופת הנעורים

אלעד היה בן זקונים
וילד מאוד מפונק. למרות זאת,
הוא הפגין עצמאות ורצה
לעשות הכול בכוחות עצמו.
בבית הספר התיכון, היה
תלמיד חברותי, כולם אהבו
אותו. הם אהבו את הקסם
האישי שפרץ ממנו, ואז קיבל
את הכינוי "המלאך".

בילדותו, למד אלעד בבית הספר

היסודי "כינר" בטבריה.

לאחר סיום בית הספר היסודי הוא למד

בבית הספר התיכון

"אורט במעלה" בטבריה.

אלעד היה תלמיד שחכמתו ניכרת,

שצחק בפה מלא אבל הסתיר בתוכו

ביישנות חבויה. הוא היה תלמיד מבריק

עם סקרנות ורצון לדעת שהתבטא בידע

הכללי שרכש מאהבתו למחשבים.

אלעד אהב לקרוא ספרים מכל תחומי העניין,
אך מה שאהב יותר מכל היה תחום המחשבים,
לכן המשיך במסלול פיזיקה-מחשבים, במסגרת מגמות
בבי"ס. אלעד ישב שעות וימים, כדי לפעח תרגילים.
סקרנותו בעולם המחשבים הלכה וגברה.
בזכות אהבתו לתחום, אלעד למד ושיפר את ידיעתו
בשפות שונות אנגלית ועברית.

אלעד היה תלמיד שקדן, חכם
וקשוב. הוא נהג לעזור לכל חבריו
בתחום הלימודים והם אהבו ללמוד
יחד אתו בבית לקראת הבגרות.

לאלעד חשוב היה להוציא ציונים
טובים, ולפיכך הוריו דאגו שיילמד
עם מורים פרטיים כדי לשפר את
ציוניו. בזכות השקעתו ציוניו עלו
לציוני תשעים ומעלה.

עם הצלחתו בלימודים לקח אלעד על
עצמו לעזור לתלמידים בוגרים ממנו
ללמוד לבגרות, הם ידעו שאם
ילמדו אתו – הצלחתם תהיה בטוחה
אלעד
ביצע

את המוטל
עליו
בהצלחה
רבה.

במסגרת התכנית למחויבות אישית בחר אלעד
לעזור למשפחות נזקקות. הוא התנדב וקיבל
על עצמו אחריות. בלילות ובימים הקרים היה
מטפל בהם, עורך קניות וקניית תרופות כדי
שלא ייחסר להם דבר, עשה כל מה שרק
יכול היה לעשות, הכל נעשה בדרך נועם שכל
כך אפיינה אותו.

אלעד אהב מאוד לטייל
וחרש את כל הארץ.
במשך טיוליו הארוכים
התעניין בכל פרח, פרפר
וציפור.

בעקבות אהבתו לארץ,
אלעד השתתף בחוג
ניווט. בחוג, הילדים היו
יוצאים לאזור מסוים
ומנווטים ותוך כדי כך,
לומדים על ציפורים,
פרחים ונחלים.

אלעד היה נער מאוד מוזיקלי.
הוא אהב לנגן בגיטרה ובאורגן.
הוא אהב לעזור בבית להוריו,
ובעיקר להכין את הבית לשבת.
הוא נהג לאסוף ילדים קטנים
ולמד אותם את תחום
המחשבים.

אמו מספרת שאלעד היה יושב
איתה

מידי ערב לאחר חזרתו מבית
הספר,
ומלמד אותה שיעורי מחשב
בסיסים.

למרות שלפעמים לא היה קל
לשמור על סבלנות,
עדיין שמר על קור רוח,
עד שמירי אמו הצליחה –
והשמחה פרצה מעצמה.

תחביבים ושעות הפנאי

השירות העבאי

כצפוי אלעד התגייס לשירות קרבי ביחידת
חרוב.

חברים מספרים על אלעד

הוקפצנו לכיתת כוננות יצאנו ארבעה חיילים והמפקד, הגענו למחסום קוצ'ין ממזרח לטול כרם שבי שומרון. היינו בו כמה שעות ולאחר מכן התפתח ירי, משני הצדדים תוך כדי חילופי אש, הקצין הגיע לנגמ"ש (רכב קרבי משוריין) כשהוא פצוע שאלנו אותו איפה אלעד, אמרו לנו שהוא שוכב פצוע ומחכים שיגיעו כוחות ההצלה.

זה לא ששמענו על המקרה שקרה למישהו אחר. זהו חבר לנשק, ראיתי את נפילתו במו עיני. בעת האירוע, בגלל האדרנלין, לא ממש עיכלתי מה קורה. רק כאשר חזרנו מהשטח, רק אז קלטנו שהוא נהרג. עד עכשיו זה בלתי נתפס. רק אחרי זמן מה ניתן להבין מה קרה. לקח לי הרבה זמן לעכל את זה שאלעד, החבר הכי טוב שלי – נהרג.

ככל שהחיים חולפים התחלתי לקלוט את כל מה שהוא לא הספיק ולא חווה בחייו הקצרים. לימודים נסיעות, נישואין וחיי משפחה. הוא לא הספיק, זה לא עובר ולא נתפס, ונהייה עצוב יותר ויותר.

חברים מספרים על אלעד

"עברנו הרבה חוויות משותפות בשירות ובחופשות מן הצבא. הפכנו לחברים ממש טובים מהרגע שהכרנו בבסיס. אלעד היה בחור מאוד תמים, היה קל לעחוק אתו על הכל. כולם אהבו אותו והוא היה מוכן לעזור לכל אחד ואחד מאתנו כמה שרק אפשר. היה חבר של כולם, היה נעים הליכות תמיד שר מוזיקה מזרחית ובעיקר לבלות בסופי שבוע עם חבריו."

"הכרנו במחלקה. בהתחלה הוא היה בבוקר יסודי כזה, שמתארגן לאט, לא יכולנו לכעוס עליו מרוב שהיה חמוד. גם כשהיה מעכב את כל המחלקה. אני ואלעד מהר מאוד התחברנו, תוך כדי שהיינו מחפשים את הנסיעות הביתה. היינו "סובלים" יחד בשמירות וכך התחילה החברות שלנו."

"הכרנו שהיינו בני שמונה עשרה. החברות שלנו נמשכה שנה וחודש. בגלל המוות של אלעד, מה שאני זוכר מהתקופה, זה שהימי הולדת שלנו היו קרובים בתאריך. לצערי ולשמחתו חגגנו יחד יום הולדת אחת וזה היה יום ההולדת שהכי נהניתי בו. אני מנסה ולא מצליח לעכל מה שקרה לחברות שלנו למרות כל השנים שעברו."

"כולם מדברים על שלום
אף אחד לא מדבר על צדק.
לאחר זה גן עדן לאחר גיהנום
כמה אצבעות על ההדק?
עד מתי יהום הסער?
עד מתי אדם בן כלב?
מחליקות הפנים על התער,
מלטפות אצבעות את החרב.
לפעמים החיים מורידים אותי על הברכיים
אין שומר את השער, אין סימן משמיים.
אני רואה אנשים שחיים חלומות ותקוות
אנשים שחיים רק תככים ומזימות.
יש ששואלים שאלות ואין תשובות
יש כאלה מלאים רק טענות ודרישות, אבל..."

(שיר שאלעד אהב)

מתוך דף הפייסבוק לזכרו של אלעד

אלעד אבוגני ז"ל

Yossi Lalush

21 אפריל 2015 · טבריה, Northern District

אני זוכר אותך הייטב
אני זוכר תמיד כשהיינו ניפגשים היית עם חיוך מבווייז וצניעות שעושה חשק לחבק אותך.
משנה לשנה בטקסי יום הזיכרון כשתמונות החללים חולפות על גבי המסכים הגדולים
אני מחכה לראות אותך, ובשניות שהתמונה שלך מופיעה הזכרונות שוב מציפים אותי ואני
זכר באישיותך המדהימה.
אך תמיד הקרנת תמימות טהורה, יושר, אהבה לזולת.
אני לא אשכח לעולם אך למדנו יחד לבגרות 4 יחידות במתמטיקה, אך הסברת לי נושאים
שלא הבנתי בסבלנות מעוררת הערצה.
אני זוכר אותך משחק כדורגל, הייתה לך רגל שמאלית עם בעיטה מדויקת. אני זוכר אך
תמיד אבא שלך היקר היה משוחח איתי עליך וכמה שהוא גאה בך.
אלעד אחי, הייתי רוצה שהמציאות תהיה אחרת, שתגדל איתנו ושתממש את הפוטנציאל
העצום שהיה לך.
אבל למישהו היו תוכניות אחרות לגביך.
כנראה שמישהו למעלה היה צריך עזרה ואין ראוי ממך להושיט יד - תמיד היית כזה.
אני אוהב אותך ומתגעגע

Yanir Aharon

26 ינואר 2012

אומרים שבחיים הכל עובר והזמן עובר מהר
אז למה כשעובר עוד יום קשה יותר
ושוב אני מחכה מצפה ש...
שתבין שתקשיב אולי תצא מהתמונה
ותתחיל לחייך הכאב יתרכך ביחד שוב נסתבר נתחכ
אתה היחידי שצבעת את חיי במכחול
כי חוץ מחבר היית אח היית ער היה לי הכל

Avi Babi Dayan

31 ינואר 2012

לא יאמן שחלפו להם עשר שנים בלעדיך..
נראה שרק אתמול הלכנו ביחד ברגל עד ליד שטריט'.
קשה לתאר כמה שאני מתגעגע אליך וכמה שהדמות הכלכך
עוצמתית שלך חסרה לי. לימדת אותי כלכך הרבה,
היית לי לדמות נערצת, דמות שכלכך אהבתי להיות בקרבתה.
לא סתם ביליתי אצלכם בבית מדי יום. הרי אתה היית החבר הראשון שלי
בערך מהיום הראשון שעברנו לגור איתכם בבניין לפני יותר מ17 שנים!
תדע שלא עובר יום בלי שאתה נמצא במחשבות שלי.
ואותך חבר יקר לנצח לא אשכח,
כי בשבילי אתה היית קרוב יותר מאח.

שלחי אותו, תני לו ללכת לחופשי
אף כי יודעת את שלא יחזור אלייך ...

שלחי אותו, תני לו ללכת למקומו,
לשיבולים הכפופות ברוח...

תני לו לחלוץ את נעליו,

לרוץ להשתובב עם הרוח
תני לו לשרוק ולזמר,

לדלג על אבני דרך

תני לו לחיות כפי שחי

אל תתעצבי עוד כי הוא הלך,

כציפור לדרור, שובי לימי החול

כי את יודעת, אהובך לא יחזור אליי

(רוני דלומי – שלחי אותו)

תעודות ומסמכים של אלעד

תעודת ציונים מבית הספר התיכון

מנחה / מקצוע מוגבר: צירוף מקצועות מסלול: בדרות נע שנה"ל: תש"פ

ציון שנת	מחצית ב'		ציון	הערות
	הערות	התנהגות		
89		ט"מ	95	
77		ט"מ	88	
78		ט"מ	80	
83		ט"מ	80	
75		ט"מ	70	
77		ט"מ	75	
80		ט"מ	80	
90		ט"מ	90	
72		ט"מ	76	
70		ט"מ	75	

הכיתה: 1/ב'

ת.ז.: 61227492

התלמיד/ת: אבנר ארעד

מחצית א'		ציון	שם המורה	י"ל	שם מקצוע
התנהגות	הערות				
		82	פחמה רחל		מתמטיקה
		65	ירדן רוני		פיזיקה
		75	בלומנפלד מלי		תב"ך
		85	שבת ענת		היסטוריה
		80	ברוך גילה		אזרחות
		78	דוד מיל		ספרות
		80	אליהו משה		חינוך גופני
		90	אביטן שרון		עיצוב תוכנה
		67	אדולוס אתי	4	אנגלית
		65	חלפון עינת		חיבור
הערות למחצית א'					
הערות למחצית ב'					
שמואל ש"ל תחילת הסמך 20/06/00 תאריך י"ל בסיון					

[illegible]

[illegible]

תהליך העבודה על ההנצחה בתמונות

מפגש ראשון בביתה של מירי - האם

סיום: פעם ראשונה בבית העלמין עם האם מירי

טקס קטן והדלקת נר זיכרון

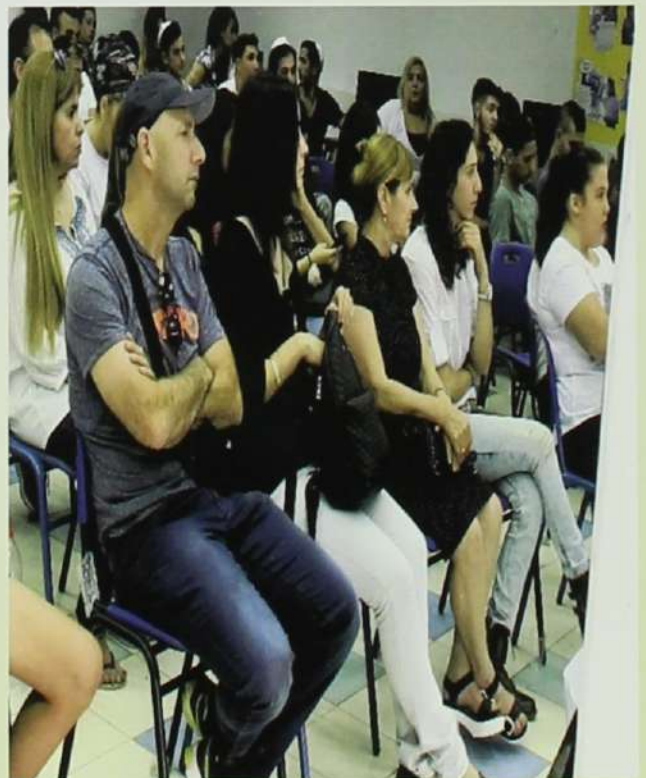
טקס בבית הספר בנוכחות מנהלת ביה"ס הגב' הדסה קובי

המשפחה: האם מספרת לתלמידים על בנה. בתמונה
הנוספת האחות ובעלה

התלמידים מעניקים למשפחה עציץ פרחים עם הקדשה להניח על קברו של אלעד

סיום: ארוחת ערב משותפת שערכה
אמו של אלעד עם התלמידים לסיכום הפרויקט

מכתבים והנצחה לזכרו...

אזכרה לאלעד תשע"ז (2017)

אלעד יקר ואהוב

כשהלכת, גדעו מאתנו חלק מרוחנו, מנפשנו, מגופנו, מליבנו, ולעולם נהיה חסרים! חסרים את נוכחותך מאירת הפנים, את עיניך החומות הגדולות והכל-כך טובות, את ירך המושטות תמיד לעזרה, את לבך הרחב הנדיב והמלא חמלה. חסרים אנו את חריפות מחשבתך, את תבונתך, את הדרך בה פתרת בעיות, את עצותיך החכמות את האופטימיות שלך ואת חוש ההומור המיוחד שלך. חסרים את הדאגה לשלומך, את הנחת מעשייתך, את נוכחותם של החברים סביבך, את התקוות עבוך ואת לרצות את הטוב ביותר למענך ושרק תהיה מאושר. ככל שעוברות השנים אנחנו יותר ויותר חסרים.

חסרים את העזרה שלך בלתימודך בהורים, שלו היית
לבטח היו יותר בריאים. חסרים דוד נפלא לאחיינים
ולאחייניות המקסימים, חסרים כלה (אשתך)
אחיינים, נכדים (ילדך).. עוד משפחה שתוסיף שמחה
לשולחן החגים. אלעד יקר, כבר חמש עשרה שנה
בלעדיך ואי אפשר לתאר במילים את התהום
האין-סופית, את החלל בנפשנו, גופנו וליבנו. החלל
שהותיר החיסרון שלך שרק הולך ומתעצם.

נוח בשלום על משכבך אלעד, השארת לנו חוסר
ענק, אך גם זיכרונות מתוקים... ועזוואה לנסות
ולהמשיך בדרכך. דרך של עזרה לאחר ורגישות
לצרכיו, של לעשות טוב היכן שאפשר...

אלעד בני

זעקי ארץ זעקו שמיים
אלעד בני נישא על כפיים
שחר הפציע ושמש זרחה
נלקח בני נשמתו הלכה.

לא הספיק לבוא ולומר שניפרד לעולם
כל אשר בליבו ואת מה שחלם.
גם טרם יודע שזהו יומו האחרון
נלקח בני אלעד, נלקח בארון.

דעך ליבנו איך מאיתנו נלקחתה
קולך נדם אך לא החרשתה
לחיות רציתה ולא הצלחתה
עד עולם רק שמך לנו השארתה.

ונחזור לאמונה ונפרוש כנפיים
כדי לבקר פעם בשמיים
לראות כי בננו האבודים
הגיעו בשלום לחוף מבטחים.
אולי הם הפכו למלאכים
ושם למעלה באנו צופים
אולי אפילו יש להם משימות
לצפות ולשמור עלינו האמהות.

הרי אני חייבת להאמין בזאת
כדי לשמור על איזון כוחות
למצוא בי נקודת אחיזה
כדי לשרוד ולהרגיש שפויה
רק בכוח האמונה הזאת
אפשר לשרוד ולהמשיך לחיות
ולחשוב שהם שם המלאכים
רוצים שנמשיך לדבוק בחיים.

בני אלעד יקירי ז"ל עברו שלוש שנים של כאב

וייסורים

הזמן לא מרפא וכמה קשה הוא השאול

ואנחנו היום סבביך הכל עוטה שחור

נורא נורא הוא השכול

ומה קשה לפתע להפרד מהכל

בדמיי הלייל נעלם ונלקח

בני הקטן האהוב כל כך

האומנם לא ישוב הגיבור שנפל

יחד איתו את שימחת החיים לי לקח

בני אלעד חברי הטוב

אלייך כה אתגעגע בתוגה ובמכאוב

מול קברך עומדים שפופים

ובמלל שפתיים את אלוקים שואלים

למה ומדוע לא נתת לו חיים

עוד שנה ארוכה ועצובה עברה

ואותך אלעד לעולם לא נשכח

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל תשע"א

אפתח בשיר:

אלעד יקר קשה לי בלעדיך

לבדי תמיד אל מול עינך

שרויה באפלה מתמדת

הלילות קרים בדידות אותי עוטפת

נפשי הומה יוצאת אליך

לבדי עם זיכרוןך לבדי ולא איתך

בליבי כבה האור, יודעת אתה כבר לא
תחזור.

נושאת אותך בזרועותיי

חלומות יפים אני שוזרת

הם לוקחים אותי לנעורייך.

היום אתה בשמיים ואני מתחננת אליך..

אלעד תן לי כוח להמשיך, כי קשה לי
בלעדיך.

תודה לכל מי שהגיע לחלוק עמנו את זכרו של
אלעד. כל מי שהיה בקשר עם אלעד הוא אדם
מקסים יחיד ומיוחד כי אי אפשר אחרת... ואם
אפשר לבקש מכם בקשה קטנה וגדולה את
המעשה הטוב שתעשו היום, יום השנה
לפטירתו, אנא הקדישו לעילוי נשמתו, כדי
שנעשה לו קצת נחת שם למעלה...

תהיה נשמתך אלעד אהוב, צרורה בערור
החיים...

מסע לזכרו של
אלעד אבוגי
נוב, 2009

פלוגת נומבר 2000
גדו חרוב

מעיון – חבר ילדות

בין שמים לארץ. הוא לא היחיד שהלך, אני גם לא היחיד שאיבד חבר, אבל איכשהו בכל צפירה אני חושב רק עלייך. בכל טקס, התמונות מתחלפות ובתמונה האחת שלפני, הדמעה זולגת. אני כבר יודע בדיוק מתי תורו, בכל זאת, זו כבר השנה התשיעית. מי קבור בתמונה שלפניו ומי בתמונה שאחריו.

שלושים שניות, עשר לכל אחד. כל מה שנשאר מהם זו התמונה. בכל שנה אותו הטקס. בכל שנה אותו כאב.

למחרת יש גם את הטקסים בבית הספר. קשה לומר שהייתה אהבה גדולה ביני ובין המוסד הזה, ביני לבין המורים, אבל מאז, בכל שנה הוא מאחד את כולנו. חיוכים מאולצים וכאב משותף. מעדכנים מה קורה אתנו ויודעים שאצלו שום דבר לא משתנה.

זה אפילו מרגיש קצת לא נעים. לחיות, לאהוב, ללמוד, לשנוא. להתקדם ולגדול עם השנים. הדינמיות הזו של החיים, היא זו שקשה, ולא, הוא לא מסתכל מלמעלה. הוא הרי קבור שם למטה. זה קצת לא הגיוני, בעצם, מה הגיוני? ילד בן 19 שיוצא להגן על כולם חוץ מעל עצמו וחוזר עם שלושה כדורים, סגור בתוך ארון ומעליו דגל ישראל.

מעיון – חבר ילדות (המשך)

ילד בן 19, עומד בין מאות אנשים, מסביב הלוויה
עבאית וכל מילה מרגישה כמו מטח כבוד המפלה את
הלב וקורע אותך מבפנים. עם השנים מתחילים להפנים,
אפילו קצת להתרגל.

כבר לשגרה: שני ימי זיכרון בכל שנה. האזכרה ויום
הזיכרון. מיום ההולדת אתה בוחר להתעלם. זה כבר
יותר מידי, אפילו לאחד שכבר ראה הכל. ובכל שנה,
מספר המשתתפים באזכרה יורד, כשמספר המשתתפים
בטקס יום הזיכרון מטפס באכזריות.

בחיים צריך להתקדם, להביט קדימה ולזכור את העבר.
זו דרכו של עולם, זו דרכנו שלנו. עם משברים
צריך להתמודד ומשברים הרי הם שמעצבים
אותנו כבני אדם, אבל הפעם, כשמדובר בילד עם
מדים, שנופל ומפיל אחריו את כל משפחתו
וחבריו, המשבר הזה מעצב אותנו כעם.

אלעד, יקירי, תשע שנים שאני מצדיע לך בכל יום.
תשע שנים שאתה שומר עליי מלמעלה ואני
שומר אותך בתוך הלב.

סנבטו אייטגב – חבר מהגדוד

שלום למשפחת אבוגני

ברצוני לומר לכם משהו קטן ומרגש. היה לי חבר, חבר יקר. חבר שאותו לעולם לא אשכח. קראו לו אלעד. אלעד אבוגני. הוא היה מלך. מלך הארץ. גיבור. איך אפשר לכתוב על אלעד בעבר. זה מוזר. זה לא נורמלי. זה הדבר הכי קשה שיש ואין דבר יותר נורא מזה, כאשר אתה מדבר על מישהו בעבר – כאילו מעולם לא היה בן אדם.

כשאני מסתכל על החברה הישראלית אני רואה קבוצות קבוצות וכל חברה חיה לה בתוך עצמה. חברה עם ערכים, חברה עם רעות, חברה עם משמעת, חברה גזענית, חברה דורסנית ואלעד היה בחברה של מלכים הוא היה מלך ויישאר מלך ומה שהיה היום זה רק למלכים.

סנבטו אייטגב – חבר מהגדוד (המשך)

אני רוצה לומר לכם הרבה תודות על זה שאתם
חזקים ועל זה שאתם מחזיקים מעמד. אני בטוח
שהוא רואה אותנו מלמעלה ומחייך ומאושר כי
יש לו חברים. כאלה חברים שבאמת אכפת להם.
חיילים צעירים שמעולם לא פגשו אותו אבל
ימשיכו את דרכו. והם ילבשו את אותם המדים
שאלעד לבש.

אלו הם נבחרת הארץ. מלכי הארץ, גיבורי
הארץ, שבאו לחלוק כבוד והם בני שמונה
עשרה שבאו לומר לכם תודה.

ואני מאחל לכם רק את כל הטוב שבעולם
שניפגש רק בשמחות ואנחנו אתכם, ולא נשאר
אתכם לבד. תהיו חזקים וגם אנחנו נתחזק.

הָבֵן יָקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שְׁעָשָׁעִים
כִּי מִיָּדִי דְּבָרִי בּוֹ זָכָר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד
עַל כֵּן הָמוּ מֵעַי לוֹ רַחֵם אֶרְחָמֶנּוּ נָא יְהוָה

מוקדש לעילוי נשמת סמל אלעד אבוגני ז"ל

זוכרים באהבה

תלמידי ומשפחת מח"ט עמל טבריה

תשע"ז

ספר זה נערך באהבה לזכרו של
חלל צה"ל סמ"ר אלעד אבוגני ז"ל.

במסגרת פרויקט "מעורבות קהילתית והתפתחות אישית", בחרו תלמידי
כיתה י"א

בביה"ס מח"ט עמל טבריה, כיזמה וביטוי ליזמות חברתית, להנציח בספר
זיכרון, את זכרו של

חייל צה"ל בן העיר טבריה, אשר נפל בקרב בעת שירותו בצה"ל.
בהדרכת הסטודנטית המתנדבת שיר שם משפחה ושל מורת ביה"ס –
מיכל פרטנר,

למדו התלמידים על משמעות נושא ההנצחה והשכול ונפגשו עם
המשפחה וחברים כדי לאסוף

מידע על אלעד ז"ל. ביום הזיכרון נערך טקס לזכרו בבית הספר בנוכחות
המשפחה

והאם הנרגשת. התלמידים והמורים צפו בטקס במעגת זאת. בגן הזיכרון
שבטבריה

על שמו יורכב ברקוד שכל המכוון אליו טלפון סלולרי יוכל לעפות בכל
הספר – מעגת זאת

התלמידים הם: ✓ גלאור ערוסי ✓ אבלין רוטשטיין ✓ נתיב טולדן ✓
✓ ליהי ערוסי ✓ הודיה בן אבו

יהי זכרו ברוך !!!

שמי שיר, סטודנטית לחינוך גופני
באוהלו.

אני מרגישה שנפלה בחלקי הזכות
להנציח את החלל אלעד אבוגני.
אשר חירף את נפשו למעננו.
אני רוצה לומר תודה ענקית
משפחת אבוגני היקרה, שפתחה
את ליבה עבורי ועבור תלמידיי.
בזכות השיתוף הפעולה של כולנו,
יצרנו תוצרים משובחים ומפוארים.
תודה לכם על כל העמל והטרחה.
אוהבת ומעריכה שיר ונונו.

אלבום זה הוא חלק מתכנית הנצחה,
מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו
בני נוער פוגשים משפחה שכולה,
לומדים ושומעים על יקיר ליבם
ומכינים אלבום הנצחה.
התלמידים המשתתפים בתכנית זו,
מבצעים את פעילותם במסגרת
מעורבות חברתית.
התלמידים מלווים בכל שלבי
הפעילות על ידי פרחי הוראה
במכללות החינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף הכשרת עובדי הוראה- משרד החינוך
מינהל חברה ונוער- משרד החינוך
ארגון יד לבנים
עיריית טבריה

בית הספר מח"ט בטבריה
מכללת אוהלו לחינוך והוראה

מדינת ישראל
משרד החינוך
האגף להכשרת עובדי הוראה

ארגון יד לבנים

עיריית טבריה

כתיבה ועריכה
להיא ערוסי
גלאור ערוסי
נתיב טולדנו
הודיה בן אבו
אוולין רוטשטיין
תלמידי בית
הספר מח"ט
בטבריה

ליווי והנחיה
שיר ונונו
סטודנטית
מומכללת אוהלו
לחינוך והוראה